

Cjisko 25.

20. junija

Pomha j Bóh!

Lětník 29.

1920.

Sy-li spěwaš,
Pilnje dželaš,
Stronja će
Swójny statok
A twój swjatok
Ziadny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšedny dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mane
Njech či khmaš
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kóždu žvobotu w Ssmolerje; knihicžihezerni w Budyschinje a je tam ja schwórtlennu pschedplatu 60 pj. dostacj

Prědowanje na žwiedzenju nowych swonow we Budestezač 8 dž. junija 1920.

džeržana wot J. Walta rja, fararja Nejewacžidolskeho.

Boži měr a Boža hnada budž i wani wschitki! Hamjeń. Luba, luba Budescžanska wožada! Psches žwojeju lubieju duschipastyrjow žy mje powołala, so bych czi na dženžnijskim žwiedzenju i Božim złowom a prědowanjom žlužil. Kajka pscheczęlna prośta! A ſak radž žym pschischol! Twoja proſta, moje pschindženje je wschak nam dopokasmo, so žym jene, ujeh w lubej žerbiskej nižinje a kłodnijszej krajinje abo w poniżnej holi bydlimy abo na twojich kražnych horach a płodnych żohnowanych sahonoch a w twojich lubosnych dolinach, so žym jene, hdž nětko wschitzy w cžemnym dole naschego najsrudnisceho, najježiſceho čoža žhodzimy, abo hdž dženža stejimy na Ta- borowej wschinię tutjho kražnego žwiedzenja. Haſ, jene žym na ſaložku, na jenym ſaložku naſcheje naſhwjecziszeje wěry, na jenem puczu luboſče a ſ jenemu woſytnjenemu kónzje naſcheje nadžije a naſchego powołania. Saúdzeny ſchtwórtk buchu waſcherjane nowe swony po ſchecžianko-evangeliskim waſchnju poživje-ćene a potom poſběhnjene a horycžhujene do swonoweho pod- ſtawka na wýzolej wězi; wot teho duja žem hischeze taž něme mjeſczachu, dýrbja dženža je žwojim „Zionskim hložom“ žwojí preni kherlusich nam ſaspěwacž. Kotry kherlusich? To nam praji naſche dženžniſche žwiate złoto Bože, kotrež chžyl tón ſknes wschijeje hnady nam požohnowacž. Šslyſčeje jo i nutneje wutrobu, napižane w 1. liscze žwi. jaſpoſchtola Pawoła na Kórinežiſkich na 13. ſtawje a na 13. ſchtuežy: Nětk pak woſtanje wěra, nadžija, luboſče, te ſi; ale ta luboſče je najwjetſcha mjes nimi. Hamjeń.

Luba Budescžanska wožada; žlyſch twojich rjaných nowych swonow preni kherlusich!

Wón, czi spěva ſ wulkim ſwonom:
Nětk pak woſtanje wěra;
ſe žrénim ſwonom:
Nětk pak woſtanje luboſče;
ſ malym ſwonom:
Nětk pak woſtanje nadžija;
a ſ wschitlenni tſjoni ſwonami w hromadze:
Ale luboſče je najwjetſcha mjes nimi!

Klinicžje ſwon, ſynečeje ſpěw
A njebju psches tu wožadu,
So by Bóh naſch Wóczez miſh
Šslyſchal džak a modlitwu!
Klinicžje ſpěw, ſynečeje ſwon
Hlubočko do duschow nam,
So by žylk žwět był połny
Božej čeſceje tu a tam!

Luba Budescžanska wožada, žlyſch twojich rjaných nowych swonow preni kherlusich; wón czi spěva ſ wulkim ſwonom: Nětk pak woſtanje wěra!

Saúdzeny ſchtwórtk ſeže widoželi, ſeže žlyſcheli, kajkej napižmje a kotre ſnamjo, kotre wobras wulki ſwón nježe. Jeſuš Khrystus je wežera a dženža a tón žam, kiž wón je, budże tež do wěcznoſeže. Taf ſteji ſ 8. ſchuežku, 13. ſtawa liſta na Hebrejskich najprjedy na nim napižane. Kajke žlowo ſbóžnyſežinajeje do bhezerſkeje wěry! Ž nim wuhotowani, požyljeni, wobrónjeni, woħboženi ſu ſknesowi wuzominiſy won czahnyli po Jeſuſowej pschikasni po wschém žwěze, so bych u wěru ſbudzili w człowěſkich wutrobach. A pschi nim, w žerbiskej ryczi: Jed'n twjerdy hród je naſch Bóh žam, Lutherowý kherlusich, ſ kotrejmiž dženža hischeze dele wot Coburgſkeje twjerdzisny, pschelhodži naſch luby žerbiske ſraj a lud, žiwý a mózny w duchu psches wěru. A pschi tu- tymaj dwěmaj napižmonaj, kotre ſnamjo a wobras? Jeſuſo-

ohřepovu 'hrac' ažepovu 'krovu' ažekoz osunut 'koplj' krošar ažai dobyča. Hdy by něhdež lóžník, fotremuž je žo lóž rostamala na njemdrym morju, dóšchol k nještatej řupje a tam by wohlídal na jenym tvarjenju snamjo fchizja, dha by s njevuprajomným vježelom řebi prajil: tu namakam wutkowanje pola věrjazých fchizijanow. Hdžefulíz wohladach na pomniku wjsche lubeho rova napízmo: Jeſuž Khrystuž, wežera, dženža, věčnije; dha věsch, so tom w číchej komorzy spi věrjaza wutroba a věrjazy sawostajeni žu jemu tole napízmo stajili. A hdyž naſdala fchizjich puczowarja spěvajo: „Téď'n twjredy hród je naſch Bóh žam“, dha věsch, so je mojeje wěry towarjich a tvój bratr. Duž wulki nowy ſwon ſe předuje s napízmonaj a ſe ſvijathym fchizjom: Nět! pak wostanje wěra!

Haj, wone wostanje! Šak wjele žmy ſhubili w ſchyroch wojniſkých lětach a ſak wjele wjazý po 9. ſeptemberu 1918! Schie je wostalo? Schto wostanje? Šak wjele žmy ſhubili a ſady wostajili w krótichim abo dlěchim živjenju: drohe wutroby, rjane ſubla, wſchelake možy. Schto wostanje? Nět! pak wostanje wěra; tu ſhubicž nježměny a njemóženy Wěra pſchewodžuje tudy mala džecžatko k ſhvjatej fchizjiz, wěru wuſnawaju pacžerſke džecži pſchi konfirmazifskim woltarju, we wěrje wutemu ſenjeſej ſhlizicž. Kóžde wjezele, wot Boha eži ſpožczené, ſnawataj mandelská „ja a mój dom my chzeny kóžde domapytanie eži pſchipóžlane — jene Bože praſchenje: wěriſh th? Hdyž ižh wjele nět! praji: w tſeleříſej hrjebi, pſchi fronce, w etappje ſym ſwoju wěru wostajil a ſhubit, dha dyrbimy žo prafchecž: Pſchecželo, běſche to wěra? ſsnadž někajſe wjedženie hlowy, někajſe ſacžucze wutroby, někajſe naſuſnjenje a wuſnacze jaſká, ale nihdy niz wěra po waſchnju ſhvjateho Žana: Naſcha wěra je to dobyče, fotrež žwět je pſchewinylo; nihdy niz wěra po Pawołowym wſnaczu: Khrystuž je moje živjenje! Džafowanu Bohu, na druhim boču ſnajemy tajfich, kotsiž žu najlepſchi dar Boži, najkražniſche herbſtwo naſchich herbſkich wótzow — wěru — ſhubu wſali won do wojny, do bitwor, a žu ju ſaſko dom pſchinjeſli we wutrobie požvlnjenu, wobkucženu. Nač tu ſkalu — mjenujž wěry — žizu ja tvaricž moju zyrkej, praji Jeſuž žam, haj, na wuſnacze: Jeſuž Khrystuž wežera, dženža, věčnije; Téď'n twjredy hród je naſch Bóh žam! Bratſja, ſotry, ſchtož čloujekojo tvarja, moža čloujekojo poſrōcži a povalcž. A to je to Bože potajſtvo naſcheje wěry a jeſeje možy, ſenjeſweje zyrkweje a fchizijanskeje woſzadu, ſo čloufske možy ju ſanicžicž a wurubicž njemóža, doſelž je wot teho ſenje ſaložena a tvarjenia, doſelž je jeſe ſempſchindženje a woſchijecze a wotyknjeny ſónz wot Boha, njebjeſſe a věčne. W raných alpach žu ſhubuwojowarjo ſ mojeje woſzadu widželi wýzope prjeſti, hrjadu a žerdž a na nich ſwonu a ſwóneži. Žana čloufska rupa je njeſtoni. Ale hdyž kněhore ſjeczele a wichor hdeja a wſcho ſaſhpaju, potom ſapocžnu klinčecž a bludneniu puczowarjej pſchivokaj: Pój, tu je puež, tu je ſchježka, tu wobarnuſ ſwoje živjenje! Wy ſubi, tam horjekach tón wulki ſwon w tychle wichorowých, cěmnych straschných dnjach nam Jeſužowe ſlowo ſpěva: Ža! ſym tón puež a ta wěrnoſež a to živjenje, nichtó njeſchindže k Wózzej, kiba pſches mie! Pój a ſtaruji ſwoju duiſtu! Wy moji bratſja, ſchthri wóſſe lěta njeſſeze žo žaneho njeſchecila bojeli a njevuprajomne wustali, wy moje ſotry, ſak wjele ſeže njeſež a pſchewinyč dyrbjale, — mohli dha nět! pohanow, židow a židowtowarſchow naſcheho čaſza žo bojecž a ſhvjeſeje wěry žo haňbowacž? Nihdy a nihdež! Nět! pak wostanje wěra!

Haj, wěra ſbóžnyčejnja ſaſpěwa.
Pſches Božu hradu wostawa.
Šak wulki ſwon nam ſaſpěwa,
Tač ſlubi naſcha woſzada!

(Tudy wulki ſwon ſapocža pření króž ſ móžným hložom nad nutneje woſzadu a pſches woſzadne horu a dohy klinčecž)

II.

Nět! pak wostanje ſuboſež! Tač, ſuba ſhvjedženſka woſzada fchizjich dale fchelujich druhého ſtěnjeho ſwona. 35 lět, wot 1862 hdež 1917 žu tebi předavoske rjane ſwonu klinčale, a jich ſyneženje a klinčenje bě tač nařaznutný ſjenovczené ſ twojim ſwotowym a ſmutsowym woſzadnym domjazym, ſwóžnym živjenjem, ſo bě to žarowanſki ſrudny džen, na kotrejž buſhtaj dwoj twojich ſwony wosbitaj. Ach, czechodla? Wójna, hida, ſawiſež, njeſcheczelnoſež, ſ jenym ſlowom čloufský hřech

bě na tym wina. Tamních ſwony w pozlední ſhérliſch bě žarowanſki ſhérliſch a tamnej dwě průſdnej měſtne na ſwony w ſwodſtavu na wěži běſtej pokutne předowanje! a dženža? Prěnje napízmo ſtěnjeho ſwona ma žo: Pójce ſem ſe mi wiſhitzy, kž w ſprózni a wobeženii ſeže, ja žizu waž wobſchewicž. Tač rjelnje Jeſuž Khrystuž. Wón ſam móžesche to prajiež, nichtó predh njeho, nichtó po nim, jeno jeho ſuboſež, kž je njebojo roſtorhnyla, žo dele prihežila do hubjenſtva, jeho ſuboſež, kž je ſaſ ſiwa byla, czeſpila a wumrjela na Golgatha, jeho ſuboſež, kž tebe wobdala wot koflebki hacž k číchim maram a věčnje. ſuboſež twojeho njebeſkeho Wózta ſhvězji žo tebi w ſlonežných pruhach a kežeje tebi w ſuboſných róžicžach a hlaſa na tebje ſ ſwěžka ſhvěrmeho pſchecžela, ale najkražniſho je eži ſjewjena w twojim ſbóžniku Jeſužu. ſswětny njevěrjazy človjek je ras wěrja: Bože džecžo prafchal: „Praj mi, ſak je móžno, Boha a Jeſuža lubowacž, ſak to ſapocžnu?“ Wotmoloženje ſchecžijana bě: „Praj mi najprjedy, ſak by móžno bylo, ſo bych mojeho Wózta njebeſkeho a mojeho ſbóžnika njeſuboval, mojeho daricžela wſchego dobreho, mojeho paſtyrja, pſchecžela a wumóžnika. Ja ſam žo njemóžu myſlicž hjes tuteje ſuboſeže, tuteho wodycha a živjenja mojeje duſche!“ Šak kražnje je nam naſch ſerbſki Alſaph, naſch njeſapomnith Domaschka ſaſpěval:

Sso, ſuboſež Bójſka, modlu k tebi,
Kž w ſhyru žy ſo ſjewila;
Ty wutrobu mi czehnjeſch k ſebi,
Ssy ſubovala čerwika.
Ja nočzui myſlicž wjaz' na ſebje,
Sso miricž radſcho žizu do tebje.

Haj, na tutu ſhvjatu Bójſku ſuboſež tebje tež tamne ſnamjo a wobras ſhelucha dopomina, Mž pření ſwon porjeniſhuj. ſheluch wobſchewjenja, požyljenja, ſekarſtva ſ Božím ſlowom a ſ Jeſužowej ſhvjatej a drohej ſrwju, ſ ſuboſnými pſalmami a tróſchtowazym ſhérliſhem a ſe ſlodiſkim ſacžucžom Božeje bliſkoſeže w ſhvjathych Vožich ſlužbach tudy tebi poſkicžuje ruka věčneje ſuboſeže. Tutón ſhvjath dom, tamne Bože blido, tuta lětia, tamna dři pa, — wiſhitko eži wobſhwědčujuje Božu věčnú ſuboſež w Khrystužu Jeſužu, a tež tam horjekach twój druhí ſwon ſe ſhvojim druhim napízmo: „W čaſhu ſrudnym buſhym late, k čeſeči Božej ſ ſuwa date“. W čaſhu ſrudnym? Čeħo dla ſrudnym? Doſelž žu naſh njeſcheczeljo pſchewinyli a chzedža nož dale bóle ſadajicž a ſanicžicž? Abo doſelž telko wěnzuw tu wiža k dopomijecžu na ſubych njeſapomnith pſchecželov, na ſhvěrnych padnjenych wojſkow? Wěſeje, wy ſubi! Ale najvole „w čaſhu ſrudnym“, doſelž hida a ſebičnoſež tak žalostnje tež w naſchim ſraju a ludu ſnježi, ſtaž Jeſaiaž to ſ ſrótikim ſlowom wopízuje: „Kóždy wobrocži na ſwój puež“ (ſt. 53, 7.), hacž ſe ſainowem ſordarſkemu prafchenju: „Ssy dža ja mojeho bratra wajchtar?“ a hacž k pharijeſkemu womolwjenju: „Schto to naſh naſtupa, dha pohladaj th ſam!“ Bratſja, ſotry, džecži hnady, wřečný ſo ſuboſež, ſotryž 5. ſchlučka w naſchim ſtatuje tak kražnje wopishe: „Wona njeſpyta to ſhvaje!“

Schto a ſchto móže naž roſbitu, ſahubjeny, ſablidžen ſud ſaſko tvaricž a wodžicž ſ hřibinu do wýzkoſeže? Niz čloujekojo, niz ſhvětne možy, niz ſenſke ſaſonje, dženža poſtajene a jutſe ſacžiſnjenje, ale ſenježi Boža věčna ſuboſež, fotraž we věrjazých wutrobach ſo móžnje wopokaſuje, a ta ſuwa pſchiftaſnja, nam wot naſcheho ſenje Jeſuža data: „Noču pſchiftaſnju dam ja wam, ſo byſhe ſo njeſ ſhubu ſubovali!“

Pření ſchecžijenjo njeſhu žanyh ſwony měli; hafle wot 5. lětſtetka ſem žu ſapocželi w Kampaniſkej krajinje w Italské ſwonu lecz a ſhvjeſe ſhvjatnizy ſ nimi wupýſhiež, ale ſhwalobn ſhérliſch jich ſuboſeže, ſmilnoſeže, ſhvěrnoſeže, woporniwoſeže, nježebičnoſeže klinčecž, kražniſho hacž najkražniſhe ſwony, pſches wiſhitke ſraje a ludi a pſchewiny a dohy a wobrocži pohanske wutroby ſ tým ſhvědženjom: „O, ſak ſo ſchecžijenjo njeſ ſhubu ſubuja!“ ſchecžijanska wutroba, wěſh ſo ſubovala wot wěčneje ſuboſeže a ſtejſich a žy ſiwa w njej? ſchecžijanski dom, móže ſo wo tebi prajiež: „O ſbóžny dom, hdež tebje hoſpoduja, wiſhých diſchow pſchecželo, ſenje Jeſužo!“ A ty, mój horzol: bervaný ſerbſki ludo, wěſh th, ſak je tebje Boža věčna ſuboſež w Khrystužu wjedla pſches lětſtetki a ſdžeržala hacž k dženžiſhem dneji? A žy ty jene w tutej ſuboſeži pſched Bohom a čloujekam? My ſym ſeno ſiwi, hdyž Boža ſuboſež we naž bydli a my w njej.

Shto druhí svón tam svonicej chze?
Hai, Božo Lubosćá moštanje.

Staj, Boža lubočz wojsanje,
2) Brzje luhé děčáj bat.

Siž Lubomíra a Štefana

Steż libojeż maja ſe bliżej chemu!
Zefflinaře ſež ztakieſſe křík. Jak

(Nětří saflincža kaž njebjessi hłóž Lubošcze, žylnie a mile,
i hlubošim wothłóżom we wutrobach nutrnych femscherjow
prěni krócz synčenje žrěnjeho swona.)

III.

Nětk paf wostanje nadžija! To, luba živjedženjska wošada, je fhěrluſch tsecžeho a maleho swona, na fotrymž wohřadamy jaſo napíſmo ſkónečnije ſwiateho Wótcženjaſcha: „Twoje je to fraleſtvo a ta móz a ta čeſcž do věčnoſcže“ a ſchtucžku: „Wójna je naſ roſbiſa, ſuboceſz rjeñſcha živjecžila“ a jaſo ſtanju a wobras ſótvižu (to je němſki Anfer). Šak nadžije poſne to wſchitko! Twoje je to fraleſtvo, th ſralo věčnoſcže, živjenja a měra. Duž bje wſcheje bojoſcže ſtroſchtnje ſ tobū a ſa tobū pónidit; twoja je ta móz; budžeschiſi ſo mnui a pschi mni a wostanuſi pschi tebi, dha dýrbi mi wſchitko ſ lepschemu žicž; twoja je ta čeſcž; o ſo bý moje žyše živjenje býlo fhiva-lobný fhěrluſch twojeje čeſcže, dha woſmijech tež mje napožledku ſ čeſcžu horje! Šak wýſche wſchitfich roſpadanſkow a roſivali-ſtow, fotrež je wójna roſbiſa, nadžija we wěrje a ſuboceſi ſpěva, ſtroſchtnje hladajv do pschichoda a do věčnoſcže. Haj, wſmi th ruzh mojej a wjedž mje ſam, hačž ja do ruſi twojej tu diſchu dam!

Bratſja a ſotry, ſchto býchmy byli bjes nadžije! Nadžija ſteji pſchi foſebz̄y twojeho džěſeža a pſchi rovach twojich libyč ſemrjetých, nadžija wiſe njenjeſcžiſti cžeſzny wěnž a požvlnjuje twojej ruz̄y f nowemu wuſhywej w naſětnym čaſu, wonfhód a nuſtſhód, — wſchitivo ſo ſtatiſe w nadžiji. Niz na ſwět a ludži; ach, kaſ je tale ſwětna nadžija naš we wójnſtich lětach ſiebaſa a ſahanibotvala! My ſtajimy ſtwoju nadžiju na trojenicžkeho wěcžneho Boha a ta nadžija njeſahaniſi. Schtóž na Boha ſo ſaloži, tón na žadym pěſe njetvari! Zodžutif puſcheži a cžiſnje ſtwoju ſótivizu do móřſteje hlibofscze, my paſ do vyhlofoscze, do ruſow wěcžneje hnady a ſwěrnoſcze, a czeho ſo nadžijam? S dwěmaj ſlowežkomaſi móžemy to wuprajicž: Svože tu a ſbóžnoſcž tam. Svože! faſſe ſlowo! Vy lubi, ja móžu něſotre rěcže a ſnaju wjazh, ale we žamej jenicžkej njeje taſfe hlibofe rjane myſlētwpolne ſaž tole. Schtóž ſ Boha je a wot Boha pſchińdže, ſchtož wot njeho bjerjemy a w nim wřižiwamy abo nježemys, a ſchtož naš f Bohu wjedže, — to je ſvože. Teho ſo tu nadžijam a wěcžneje ſbóžnoſcze tam.

Nasch nješapomutný bažník Sejler, na fotrehož Lásotovskéj
flétych bým dvě lěcze stejal, je tam stražní bažený samostajil s na-
píšnom: **C**so svoni měr. Bóh pomhaj tebi a mi, so vysche
našeho požlednijeho loča a vysche našeje požlednijeje čziccheje
komorſki jum tež libosnje řlineži a bývérne vittrobh vraja:
Cso svoni měr. Jeſuš moja nadžija a mój Ebóžník, tón je
živý! **S**ursum corda! **V**ittrobh, mocži, rutí do výžofoscje
me nadžiji! Nět! pať moſtanje nadžija!

○ ſv̄lna ſw̄jata nadžija,
Qiž ſtajnje tmarj uq Rpho!

Ta fótnið: ta líðsíðan

Za libibzu, ta ibuzieju
Cép undá do shóžnok' s

že vloží do živých jinotě.

(Po tchle ſłówach ſapoczą tſecži ſwón ſ njebjejſtím flincze-
njom ſwój ſwójath thěrluſch móz ſwյateje nadžije ſaspěwacž.)

IV.

Ale ta lúboščí je najvjetša bjes nimi!
Hdyž nětkdy a daleko výše svou výchovu třídit v hromadě a na dobu svonicí budžat, schtě cíti sasvětají, ty luba
Budějčanšta moždá? Hdyž žobotu džělavu thdzeň fe fónzej
džé, hdyž ujedželi rano tebje pščeproschuja a povitají, hdyž
v Šylvestrové nozdy pščes hory a doly živjatočnje staremu
letu Božemje a mlodemut rovnemut sětit Witaj ře nam spěvají,
hdyž na vulfim cícidim pjetru řivoje žarovansfe O hľova
krajinje ſbita, močko ſchíža na Golgatha ſanoschuja a jutro
nenu ráni ře vyslanjom napřecímo flincža, — schtě ſklyſchis
ty potom ře jich ſhromadneho ſvonijenja? Lúboščí je najvjetša
bjes nimi! A fotry mothlóž dýrbi ſbudžovací we twojej vut-
robje, we twojint domje, we twojint fhodženju řa dobrý a ſly
čaž, nad rovami twojich ſemrjethch a jimi nad twojim rovom
a hľovanii twojich žarovazých ſawostajených? Lúboščí je naj-
vjetša bjes nimi!

Tak, Lubáš wořada, njech tvoje lube rjane nove svonh
flincža a spěvaju lěta došho, lětdežetki, — lětstotki, jeli ſo Bohu
ſpodoba, a njech jich ſhěrluſch stajnje flincži Bohu ſ cžeſcži a
wořadže ſ žitvjenju we Boſh. O řenježe, ſ temu pomhaj ſam!

Hat, tvěra, lúbosčí, nádžije

Eu wostanie a pſchibhwa

A bjes nimi do węcžnoſcž

Najwjetša ſtwjata luboſć je

Hamjeń, Hamjeń

(Všichfe tsi krážne živony sařpočachu tudh pření frócz živoj
máznu měřliich do hnutych wutrobow cíjsche pořluchazných
femisich wonach píches Ek. beschežansfu wořadu, fotruj
Bóh požehnui, sařpětvacž.)

Wacławski dom ewangelicko-lutherński diafoniowy w Drzegżanach.

Niž ſtwój 57 lětny jubilej ale ſtwój 75 lětny jubilej ſtwje-
czeſche maczérny dom w lěcze 1919 — (widžiſch, faž bě thdženja
hižo prajene, ſo je wólbne wſcho móžne pſchewobrocžaze a
měſchaze džělo, tež ſamo cžiſchejerſtini maschinam jich bjeſ-
ſuylnoſež troſchfu ſamucžiſlo!)

Raž wonach w poři, tak steja životy, řečarje a duchovní tak
wilfseho a vobščerneho wustawa, kiaž to macjerny dom je,
domach we tych wschelakich jenotlivych wustawach a wotdzelen-
ja sa fhorach a bědných pschi kmjertnych fožach, a widža tu
kmjercz pak s tajfim pak s druhim voblicžom pschińcz a cžlo-
wjeſa pak s tajfim pak s hinaſchim s njej hicž. Woni naſhontja
wilfseho, fražneho pschi tajfim fhorofožu, hdvž ſo tón ſlabh,
fhorh cžlowjef ſežini psches wěru mózny a ſylny dobbecžer, na
tym požledním njepſchecželu, fotrvž je ta kmjercz; woni inaja
pak tež ſe ſlalom a modlitwu husto doſež pomhacž tajfim, ko-
trhchž wěra je psche ſlaba abo pschemaſa.

že to vola požuhnjaze a troschtowaze ja te žotry w jich
cježkim džele, hdvž stara macžerka, dostawšči živjate wotfasauje,
w požlednjej hodžinje rjeſnje: „Daježe mi nětk směrom cžahnuć,
je wjeho dobre. Mój fónz nječ vyschińdže jutſje abo dženja; ja
tvěm, ſo ſo mi ſ Žeſušom to derje radži.“ Druha stara
macžerka tam wudvhcha ſ khěrluſchom „Ach porucž Bohu živěru,
živoj putč a ſrudobu!“ A runje to jene žotry husto naſhonja,
ſo ſo tón ſnijes w thch najbzlabſchich a najhutbjeñſchich thch ſho-
rých a bědných najkražniſho ſjewja. Ženta duchažlaba wě ſotsje
wo njebjježach prajicž: „Marja (ta fhora žama) w njebjježach
tač mudra faž th!“ A mrějo wona rjeſny: „Do njebjja
ſ Šbóžniſej ja chzu. Běku draſtu mi wón da. Žeſuš vyschińcž
po Marju!“

Hnujaže ſu tež te powjescze, fotrež rošprawu macžerneho doma wo džěczoch podawajit. „Luba macžer“, tač piſche 12lětny hóležk ſ macžerneho wuſtawa ſwojej macžeri, „njebuď w hroſty wo mnje! Pſchetož, hdvž tón Gbóžniſ nětč tola chze, ſe ja ſ njiemu pſchińdu, ſměm ja tola do njebla ſančz, hdžež žanhch bołoscežow wjazh njeje. Tehodla njebuď ſrudna moje dla!“

Sbóžne běchu to hodv sa šotrv a sa fhoreho, fotrež šotrv
w Bethesda s jenym 15lětnym ſivjecžachu. Bě drje 15 lět, tala
jenož tak wifsi faž 6lětne džecžo; a ani frocžalſki njemóžesche hicž.
Bě hodv na ſmijercž fhorv. Teho jeniežfe pſchecže bě, ſo býchu
jeho ſobu pod hodovitv ſchtom wſali. Tuto pſchecže jemu ſotrv
dopjelnja. S radoſćim vymaj wočomaj hlađa wón ſe ſmuječho
ſóžka na hodovitu fražnoſć, a jeho wjeſeſe je jemu pſchecde
wſchěm faſchecžif ſ barbam; pſchetož molowacž a rybowlacž a wu-
rěſowacž, to bě tón malý cžlowijek wuměwſz̄ doſfunjal. Tačo
běchu jeho na to ſažo do jeho ſomorfi donjeſli, wudncha wón
cítſe. Wſchěm, fiž běchu wofolo njeho, bu wěſte, ſo ſmijercž

nima nicio nastrójaze tehdy, když vumrčí řeč: † Ježišej hicz.
A so by † Ježišej schla, je žo tež w tych ſaúdžených 75 le-
tach tak někotra ſotra hižo pſchihotovaſa w ſmijertnej hodžinje.
Vſchě te ſotry wotpočjuja tam na poхrjebniſchežu ſiwi. Patnoša
hromadže w požledním měrje, faž běchti tu hromadže byſe we
knjeſowym džele.

Macjerny dom stará pač ho tež sa to, so býchu jeho mučne
a sprózne džotvki w tutym džěša a prózy pošným ſhwěcže nami-
kale hížo někajſi wotpocžinſ, někajſe woſchewjenje, někajſi
poſloj, taž po čeſle tač po duſchi. A runje diafoniſh potrjebaſu
tajfeho jara a ſebi jón tež ſaſhluža. Duž je to wulka dobrota,
ſo je luboſej a džafowitnoſć čłowjekow macjernemu domu
móžne ſežniſa, ſo móže ſivoje džotvki pójſlacž na horu a do ſeſza
a k morju, do czerſtveho ſtriveho potvětra a do wuwoſpočo-
wanja a wuhojenja a to do ſhvojich domow. A hdvž próznej
noſh a ružy wjazh k džěſu ſhmánej ujeſtej, ſiwa kóždej ſotſje
tón wotpocžinſ w domje měrteho mječora (Feierabendhaus).
S tuteho ſhlaďuje diafoniſa wróčjo na ſivoje žimjenje a drje
kóžda wiſniawa, ſo je poſte džěſa a prózy bylo, kóžda pač drje
wě tež ſhwědčicž wo tím, ſo je pomož a hnada ſ wuſkoſa
ſ ujej byla.

Bě to tola možebitý kvojedžení, jafo jeleny schinovrté léta 1873 macjérní dom pření 25sčetný jubilej jeneje kwojich diafonišotv kwojecžesche. Diafonišu Ernestimu Adelt wjedžechu tehdy kobiustawu, phschemu s njetvjejcžinſſej phchu, s myrtu, k woſtariej, ſo by ſažo „ſažohnowaná“ byla. Mjes darami, fotrež 60sčetna jubilarčka doſta, bě tež krožní wobras wot ſafffeje kraloveje ſ podpišnom tuteje; bě to Domascha ſ Kempis: „Khođenje ja ſeſužom a kralowa bě pſchiphika: „Schtož ſcže my cžinili jenemu ſ tuthých najmjeňſchich mojich bratrow, to ſcže my mi cžinili.“ — Po tuthm přením bu jich hiſchcze wjele křešborných ſubilejotv kwojecžene; mjes jubilarčami běchu tež ſ ſerbowſi; jena mjes nimi kwojecžesche jón možrjedž cžejſeho a ſantolwjenja połneho džela multeho wuſtawu.

Haj řamto to wježele bě domej spožčente, ſo můžachut iež něfotre jeho džolovki ſloty jubilej ſwjeczic̄. Tak butch u ſwjetſti ſeta 1912 hnydom 5 matronom ſe ſkotej myrtu i ſwojemu 50lětnemu jubilejní diafonižiného džela ſvvedženſký pýſchene ſ tutymu peczimi ſnoschowasche zhlý dom wježele a džafne fhěrſuſche Bohu ſuſej, ſotrhž bě pſches 50 lět tute 5 ſotrem wodžit a žohnovat bohacže in czežkim fhutim džele.

3yrfej a stat.

We wuſatu ministerija kulta , thđenja tu podatym, je ſo
zvý ſmýſl wulzy wažneje wězhy pſches to ſtepfkač a do napsche-
cziwneho wopacžneho pſchewobrocžiſt pſches to, ſo bě ta drje
mała, tola pač wſcho pſheměnjaza ſlóžka „nje“ pſchi ſkowje
„pſchi pſnaſa“ we prěnjej ſadže wuwoſtaſa. Potajſim po ſa-
konju wulkostatneje wuſawhy ma ſo w nabožných h o d ź i-
nach nabožina datvacž, nabožina jačo tajſa ! Roštuvežo-
wanje we wucžbje wo pójczitwoſcži (morala) a roštuvežowanje we
ſtatwiſnach nabožinų nje ſmě na město nabožinų ſtupicž. —
Smýſl tehole bě wſchaſ ſi thđeňſcheho naſtamka hiſcheze pſchi
taminym ſmýſlu ſpóſnacžu, tola jón tu wožebje porjedžamv,
dokelž ſo nam to nětfle nuſne bycž ſda. —

Be Barlinje je šo twulfostatna schulſka konferenza seſchla (Reichsschulfonferenz), na fotrejž šo něhdže 400 wožobow wub-
dželi; ſ naſcheje Lužizh je drje do nijeje jeno f. lic. Gehring-
Gohlandſki tam. Tuta konferenza ma wuradžowacž, wo wu-
twarjenju a ſarjadowanju ſchule ſa pſchichodny cžaſ. Tež wo
nabožnym rošwucžowanju je šo hižo jednaſo. To rošbudženje

w tuttej węzły pſchinieſy drje nowy wulſtoſtatny ſejm (Reichstag), ſotrhž je nětfo wuſwolent, ſotrehož wóſba je paſ Němſku do nowych wulſtoſcžow pſchinieſka, dokež njemóža dotvujeſtacž, ičtó by nětfe w njej ſ wuſchnoſcžu, t. r. ſ ministrom byl, (džen 15. junija).

© bliffa a f valofa.

Wólbý do safskeje životy bù nino a bù w Lubijsskim wo-
frježu Sserbam dobytſ pſchinježle, ſa fotrýž bě možebje tež Bu-
ſecžanska pobočna konferenza wustupila. Dotalný ſastupjet
Lubijſkeho woſrježa kn. farař ſic. theol. Mróſat-Hrodžiſchežanský
bit ſ 193 hložami ſažo wutwoleny. Kn. duchowny Wehrmann
došta 68 hložow, kn. ditchowny Bemmann 66 hložow. Teho-
runja bù dotalný ſaiif, kn. dr. Melzer ſažo wutwoleny. My ſo
wježelimi na tuto wutwolenju, budžemž tola na pſchichodnej
žyhodže tež pſches jeneho duchowneho ſastupjeni. To je možebje
wazne, hdňž ſo tež dorozriža nětſ to praschenje ſerbskeho ſuper-
intendentu a hdňž ma ſo wo dalschich zvrtwiných žadanjach Sser-
bow jednač, taž bichu tež na poſlednjej ſerbskej konferenzu
namjetowane.

W Klukštu živjecžesche 2. njedželi po živj. Trojizh po-
božne Gustav-Adolfske towarzstwo s Budyschina živoj lětny
živjedžen. Wožada bě živoj rjaný Boži dom s pletwami a se
selenym rjenje wudebiła. Zeje mlodžina a towarzstwa pschewo-
džachu w živjedženskimi čahu se smahowazhmi khorhojemi živje-
dženskich hosczi s Budyschina a se žužodnych wožadów; mjes-
tutymi běchu wožmjo duchowni. W 1/23 hodžinach sapocža žo
žerbjska Boža žlužba; f. farař lic. Mrósač-Hrodžiszechanski měje-
še živjedženske předovávanje. Sso sałžiwschi na Gal. 6, 10, žo
praschesche: „Kak živjecžimy živoj Gustav-Adolfski živjedžen? .
Dwě wotmosli da wón na to: My žo džakujemý sa to bohat-
stwo, fotrež manu we žwojej wérje. My žlubimy, so čzemu
wot živojeho bohatstwa tež nashim kladym wérhbratram žobu-
dželicž. Němski živjedženski předar f. duchowny Grože s Budys-
china pokasa na sałožku teho žlowa wo Eben-Ezer 1. Sam. 7,
12, kak je to dželo a nashoujenje towarzstwa jene: Kyrie eleison!
Knieže, žmil žo! a jene Gloria in excelsis: (čescž budž Bohu
we wýžokoseži!) Wobaj předarjej počasaschtaj na pschiklo-
dach s dawneho wožebje pak s nasheho čaza, kak nisne, jara
nisne to je, so my nashim evangelskim wérhbratram žobu-
dželmu wot živojeho bohatstwa, my, kiz nježmž pschescžehani,
do jastwa mjetani, kaž n. psch. w Baltiskej, kdež bu jedyn du-
chowny se žwojej evangelskej wožadu — 300 wožobow — ja-
tseleny s tsělbami a s maschiniskimi tsělbami. — Živjedženska
kollektá je wunježla na žerbjskej Božej žlužbje 294,71 hr., na
němskej 341,50 hr., wsc̄ho hromadže 636,21 hr. — Po němskej
Božej žlužbje wotmě žo w Božim domje pod wodženjom L.
sararja Rjedh-Budyschského hlowna shromadžisna towarzstwa.
Wona njebě ſkoro wot nikoho s wožadu wopytana, ſchtož je jara
s wožarowanju, ſchtož pak pschi podobnych ſkladnoſćach tež
w druhich wožadach naděndžesch; je to dopokař sa to, so hiscze-
we nashich wožadach doſež praweho žobusfukowanja pschi
taſkich dželach ja ſenjewu zyrkej njeje, abo tola niz doſež ſaji-
manja a dorosymjenja. Wožadny duchowny, f. farař Handrik,
wupraji na kónzu džak wožadu.

Wydawa „Sierbska Unija”, družstwo s točm. rus.
Samolwity redaktor: farar Wyrzacz w Kołacziach.
Czischę Smolerjez knihiciszczernje w Sierbskim Domje
w Budyschinie.